

vici statku», nekladl zvláštní váhu právě na spoluvlastnictví manželů k polovinám statku, tomu nasvědčuje i to, že hned v následujícím odstavci třetím, podle něhož může za určitých předpokladů pozůstalý manžel převzít statek, i když tu jsou z manželství děti, nemluví ve svém německém znění, — jež je stejně autentické jako znění české, — o polovici, nýbrž o podílu («den in den Nachlass fallenden Anteil des Hofes»). České znění mluví arci i tu o »dědické polovici«.

Čís. 12013.

Předpis § 66 ex. ř. má na mysli zvláštní poukazy, jak jest provéstí jednotlivé exekuční úkony, nevztahuje se však na usnesení exekučního soudu, vydané v jeho vlastní pravomoci, jímž se zahajuje výkon povolené exekuce a jímž jest zároveň rozhodováno i o přípustnosti neb o nepřipustnosti výkonu samého.

Proti usnesení exekučního soudu, jímž byl nařízen výkon exekuce povolené usnesením soudu exekuci povolujícího, byl samostatný rekurs přípustný. Odmítl-li rekursní soud výkon exekuce, nezáleží pro rozhodnutí o dovolacím rekursu na tom, zda usnesení povolující exekuci nabylo již právní moci, čili nic, nýbrž jest se dovolacímu soudu omeziti na přezkum usnesení rekursního soudu ve věci samé.

Na spořitelní vkladní knížku, jsoucí v soudní úschově, nelze vésti exekuci podle §§ 253, 259 a 262 ex. ř. ani podle § 296, první odstavec, ex. ř., nýbrž jen podle §§ 325 a násl. ex. ř.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, R I 830/32.)

Okresní soud v P. usnesením ze dne 28. dubna 1931 nařídil výkon exekuce zabavením a uschováním spořitelní vkladní knížky, jsoucí v uschování krajského soudu v P., kterážto exekuce byla povolena usnesením krajského soudu v P. ze dne 26. dubna 1931. Rekursu dlužníka rekursní soud vyhověl, zrušil napadené usnesení a odmítl dožádání o výkon exekuce; zabavení vkladní knížky vykonané dne 29. dubna zrušil. **Důvody:** Exekuce zabavením a uschováním byla povolena a výkon této povolené exekuce byl napadeným usnesením prvního soudu nařízen o vkladní knížce, která podle usnesení exekuci povolivšího, byla dlužníkem složena u téhož sborového soudu pod č. j. Ck I 146/31-2 a uložena pod č. soudních deposit téhož soudu C 2/31. Nešlo proto o výkon exekuce zabavením a uschováním vkladní knížky dlužníkovy, kterou měl vymáhající věřitel nebo některá jiná osoba, ochotná ji vydati, jak to žádá předpis §§ 262 a 296, první odstavec, ex. ř., nýbrž o výkon exekuce zabavením pohledávky z dlužníkovy spořitelní vkladní knížky, která byla v úředním uschování soudu, upraveném ustanoveními ministerského nařízení ze dne 16. listopadu 1850, čís. 448 ř. zák. a doplňujícími je pozdějšími nařízeními, kterými upraveno bylo veřejnoprávní uschování deposit. Za trvání tohoto poměru státní moci k depositu jest vyloučen výkon exekuce zabavením a uschováním deposita podle § 254, třetí odstavec, § 259 a § 262 ex. ř., pokud se týče výkon zabavení pohledávky z něho podle § 296, první odstavec, ex. ř. a poněvadž exekuční

soud jest podle § 16, prvý odstavec a 69 ex. ř. oprávněn vykonati jen zákonem přípustný exekuční prostředek, v § 63 čís. 3 ex. ř. naznačený, náleželo prvému soudu dožádání o výkon exekuce odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Především nelze souhlasiti s názorem rekurentovým, že v souzeném případě, hledíc k ustanovení § 66 ex. ř. nebyl proti usnesení exekučního soudu, jímž byl nařízen výkon exekuce povolené usnesením krajského soudu v P. ze dne 26. dubna 1931, samostatný rekurs přípustný, poněvadž prý šlo jen o příkaz výkonnému orgánu, by byl jednotlivý exekuční výkon proveden. Že tu o takový příkaz nejde, vyplývá z ustanovení §§ 25, 61 a 68 ex. ř., § 86, prvý odstavec, 87, prvý odstavec, 160 a 379 odstavec prvý až čtvrtý jedn. řádu, § 78, poslední odstavec zákona o soudní organizaci a z nařízení min. sprav. ze dne 3. prosince 1897, čís. 44 Věstníku min. sprav. k § 68 ex. ř., jakož i z bodu 6 instrukce pro výkonné orgány ze dne 10. května 1910, čís. 9 ř. zák., z nichž patrně, že zákon má v § 66 ex. ř. na mysli zvláštní poukazy, jak jest provésti jednotlivé exekuční úkony, poukazy ty tkví svou podstatou v povinném dozoru soudu nad správným způsobem výkonu jednotlivých exekučních opatření výkonným orgánem. Nemůže tudíž ustanovení § 66 ex. ř. býti vztahováno na usnesení exekučního soudu, vydané v jeho vlastní pravomoci, jímž se zahajuje výkon povolené exekuce a jímž jest zároveň rozhodováno i o přípustnosti neb nepřípustnosti výkonu samého. Poněvadž dovolací rekurs čelí právě proti odmítnutí výkonu exekuce soudem rekursním, nezáleží na tom, zda nabylo usnesení exekuci povolující již moci práva čili nic, a jest se omeziti na přezkum usnesení rekursního soudu ve věci samé. Rekursní soud správně zdůraznil, že jest exekuční soud, hledíc k ustanovením § 16, prvý odstavec a 69 ex. řádu, oprávněn naříditi výkon jen zákonem přípustného exekučního prostředku (§ 63 čís. 3 ex. řádu) a že, dokud jest vkladní knížka městské spořitelny v P., znějící na 24.000 Kč v soudním depositu, nelze zabavení a uschování její podle §§ 253, 259 a 262 ex. ř., nebo zabavení pohledávky z ní podle § 296, prvý odstavec, ex. ř. považovati za přípustný exekuční prostředek, poněvadž jest dbáti ministerského nařízení ze dne 16. listopadu 1850, čís. 448 ř. z. a jeho doplňků, jimiž jest upravena úschova soudních deposit a jež použití těchto exekučních prostředků brání. Názor tento odpovídá také ustálené praxi, podle níž jest exekuci na soudní deposita vésti podle ustanovení § 325 a násl. ex., poněvadž dvorní dekret ze dne 22. března 1784, čís. 266 sb. z. s. dosud platí. (Odpovědi min. k § 325 ex. ř.) Uvažovati o tom, zda a pokud by bylo lze považovati exekuci na zmíněnou knížku jsoucí v soudní úschově za platně provedenou po rozumu § 253 ex. řádu, není v souzeném případě již proto potřebí, že jest zjištěno nejen, že správce soudních deposit nebyl ochoten knížku vydati (§ 262 ex. ř.), nýbrž, že se výkonný orgán s ní do hmotného styku vůbec nedostal, takže její zabavení nebylo vůbec provedeno. Poukaz rekurentův k rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3338 sb. n. s. není případný, neboť jím bylo jen vysloveno, že knížka spořitelny nepřestává býti ma-

jetkem povinné strany již složením na soudě podle § 1425 obč. zák., nýbrž teprve, až bude vydána některé z osob, která si na peníze v ní uložené činí nároky, a že není závady, by nebyla předmětem zajišťovací exekuce, při čemž však ani nevysvítá, o který z prostředků exekučních, vytčených v § 374 ex. ř., tu šlo.

Čís. 12014.

Udržuje-li žalobce původní právní důvod žalobního nároku, opírá-li však žalobní nárok i ještě o další právní důvod, jest pro otázku, zda jde o změnu žaloby, rozhodné, zda žalobce dosavadní skutkový přednes jen po právní stránce kvalifikuje jiným právním důvodem, či zda míní tento důvod opřítí ještě o jiný, z náznaků snad vyvozovatelný, avšak dosud neučiněný přednes. V onom případě by nešlo o změnu žaloby, v tomto případě by šlo o změnu žaloby ve smyslu § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, R I 835/32.)

Žalobní nárok na zaplacení peněžité pohledávky byl původně opřen o smlouvu, při ústním jednání dne 4. června 1932 přednesl žalobce, že žalobní nárok jest odůvodněn též z důvodu náhrady škody. Soud první stolice tuto změnu žaloby nepřipustil, rekursní soud změnu žaloby připustil. Důvody: O změně žaloby po rozumu ustanovení § 235 c. ř. s. lze mluvit jen tehdy, když na místo původního právního důvodu nastupuje důvod jiný, nikoli však i tehdy, když k původnímu žalobnímu důvodu přistoupí ještě důvod další. V souzeném případě je důvodem žaloby smlouva o půjčku. Od tohoto prvního důvodu stěžovatel ve sporu neustoupil, nýbrž založil při líčení dne 4. června 1932 žalobu též na právním důvodu náhrady škody, při čemž skutkový základ žaloby změny nedoznal. V tom však změnu žaloby spatřovati nelze, nýbrž jen její doplnění, které je dovoleno i bez souhlasu strany žalované a na které se ustanovení § 235 c. ř. s. nevztahuje.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Žalobní nárok byl původně opřen o smlouvu, jejímž předmětem bylo úplatné přenechání lešení k použití. Při ústním jednání dne 4. června 1932 pak přednesl žalobce, že žalobní nárok jest odůvodněn též z důvodu náhrady škody. Tento nový přednes jest však nejasný. Jest sice z něho patrné, že žalobce původní právní důvod žalobního nároku i nadále udržuje, že však opírá žalobní nárok ještě také o právní důvod náhrady škody. V tom směru však jest nejasné, zda žalobce dosavadní skutkový přednes jen po právní stránce kvalifikuje in eventum jako náhradu škody, či zda míní tento důvod opřítí ještě o jiný, z náznaku snad vyvozovatelný, avšak dosud neučiněný přednes jak co do důvodu, tak co do výše náhradního nároku. V onom případě by nešlo o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s., protože právní posouzení náleží soudu, a jest v té